

DZIENNIK URZĘDOWY

Ustawa z dnia 30 lipca 1921 r. o uzupełnieniu art. 40 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497).

Art. 1. W artykule 40 Ustawy Konstytucyjnej z dn. 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego, po ustępie drugim wstawia się ustęp trzeci w brzmieniu następującym: „Wojewoda w porozumieniu z tymczasową Radą Wojewódzką będzie miał do czasu zebrania się Sejmu Śląskiego władzę ustawodawczą w zakresie, zastrzeżonym dla ustawodawstwa śląskiego i w wypadkach, wymagających konieczności niezwłocznego ustawodawczego uregulowania. Wydane na tej podstawie dekrety z mocą ustawy tracą swoją moc, o ile ich nie zatwierdzi Sejm Śląski, któremu muszą być na pierwszym posiedzeniu do zatwierdzenia przedłożone”.

Art. 2. Jako ostatni ustęp artykułu 40 wstawia się zdanie następujące: „Rz. do ukonstytuowania się Rady Wojewódzkiej kompetencje jej, z wyjątkiem kompetencji, określonych w art. 9 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., wykonywać będzie Tymczasowa Rada Wojewódzka”.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, a wykonanie jej powierza się Prezydentowi Ministrów.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1921 roku w przedmiocie uchylenia w b. zaborze rosyjskim postanowień rosyjskiej ustawy akcyzowej o opodatkowaniu miodu do picia.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. Nr. 41, poz. 248) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Postanowienia art. 103, ustęp 1 lit. b., art. 109. L. 3., art. 111 L. 3., art. 113 L. 4., art. 284 do 295 oraz art. 405 do 409 ros. ustawy akcyzowej (tom V zbioru praw rosyjskich z 1901 r. z uzupełnieniami z r. 1912), dotyczące opodatkowania miodu do picia na obszarze b. zaboru rosyjskiego, uchyla się.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1922 r.

Z dniem tym traca moc obowiązującą sprzeczne z rozporządzeniem tem wszelkiego rodzaju przepisy, dotyczące opodatkowania miodu na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Prezydent Ministrów:

Witos,

Minister Skarbu:

w z. Weinfeld.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lipca 1921 r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych o przepisach wykonawczych do dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach.

Na zasadzie art. 8 dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach (Dz. Pr. P. P. Nr. 3 poz. 88) zarządza co następuje:

§ 1. Ustanowioną w art. 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dn. 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 19, poz. 100) opłatę za ogłoszenie o zarejestrowaniu podwyższa się do 500 marek.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i dotyczy wszystkich ogłoszeń o rejestracji, dokonywanych po tym terminie.

Minister Spraw Wewnętrznych:

W. Kaczkiewicz.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1921 roku o częściowej zmianie rozporządzenia w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach (Dz. Ust. Rz. P. 1920 r. Nr. 19, poz. 100).

Na zasadzie art. 8 dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach (Dz. Pr. P. P. Nr. 3, poz. 88) zarządza co następuje:

§ 1. W art. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w przepisach wykonawczych do dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach (Dz. Ust. Rz. P. 1920 r. Nr. 19, poz. 100) skreśla się słowa „na terytorjum b. zaboru rosyjskiego”. Artykuł ten otrzymuje następujące brzmienie: „Na zasadzie art. 6 dekretu o stowarzyszeniach przekazuje wojewodom rejestrację stowarzyszeń i związków, podlegających prze-

pisom tymczasowym o stowarzyszeniach i związkach (Dz. Urz. M. S. W. 1919 r., Nr. 4, poz. 40 i 41), których siedziba znajduje się na obszarze województwa. Stowarzyszenia i Związki, których siedziba znajduje się w Warszawie, w dalszym ciągu rejestrować się będą w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

W. Kaczkiewicz

Okólnik (56) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisarza Rządu dla Śląska Cieszyńskiego oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przeprowadzenia numeracji domów przed spisem ludności.

Stosownie do uchwalonego w dniu 9 czerwca r. b. przez Radę Ministrów rozporządzenia w sprawie przeprowadzenia powszechnego spisu ludności ma on być dokonany w dniu 30 września r. b. By spis ten mógł być dokładnie przeprowadzony, koniecznym jest by zawczasu wszystkie domy mieszkalne zostały ponumerowane oraz spisane w wykazach, które służącej mają do użytku Komisarzy spisywanych. W tej mierze § 13 powołanego rozporządzenia zawiera następujące postanowienie:

Gminy wiejskie i miejskie, wzgl. w b. dzielnicy pruskiej obszary dominjalne oraz zarządy tychże, obowiązane są od dn. 1 sierpnia r. b. sprawdzić, ewentualnie uzupełnić, a względnie wprowadzić numerację domów mieszkalnych, a po ukończeniu numeracji do dn. 15 sierpnia r. b. dostarczyć władzy spisowej wykazy miejscowości ulic i domów według numerów.

Numeracja domów musi być po dniu 1 sierpnia utrzymywana w dalszym ciągu, wykreślanie numeru może być zarządzane tylko przez władzę administracyjną I Instancji. Przepisy wykonawcze o numeracji domów wyda Minister Spraw Wewnętrznych, względnie Minister dla b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym. Władze administracyjne I i II Instancji są obowiązane czuwać nad wykonaniem przepisów niniejszego artykułu.

Dla wykonania tych wstępnych, a koniecznych dla spisu czynności, jak widać z ustalonych terminów, pozostało już bardzo niewiele czasu wobec tego, aczkolwiek tekst powołanego rozporządzenia Rady Ministrów nie został jeszcze opublikowany w Dzienniku Ustaw, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła przy niniejszym opracowaną w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym „Instrukcję w przedmiocie numeracji domów”, oraz poleca panu wydać niezwłocznie potrzebne zarządzenia w celu przeprowadzenia numeracji domów i sporządzenie ich wykazu ściśle według zasad tam zawartych i w terminach przepisanych. Pracę tę wykonywać mają naczelnicy gmin (Magistraty), zechce jednak Pan Wojewoda (Generalny Delegat, Komisarz Rządu) wydać podwładnym sobie organom polecenia, by nad przeprowadzeniem jej roztoczyli nadzór, wykluczający wszelkie uchybienia i niedokładności.

Ponadto Pan Generalny Delegat wyda odpowiednie zarządzenia, by numeracja domów została równie przeprowadzona na obszarach dworskich, które nie zostały jeszcze włączone do gmin.

Nadmienia się przytem, że wykazy domów, które mają być sporządzone według formularzy, dołączonych do instrukcji, winny być przed 15 sierpnia r. b. złożone władzy spisowej, którą według § 9 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów są: w b. zaborze rosyjskim i w Galicji — władze administracyjne I Instancji, a na Śląsku Cieszyńskim — przełożeni gmin.

Przy niniejszym przesyła się jednocześnie w odpowiedniej liczbie egzemplarze „Instrukcji” wraz z wzorem formularzy dla wykazów domów w celu zaopatrzenia w nie władz gminnych, które przeprowadzać będą numerację domów. Druki te są zapakowane w paczki według powiatów, odpowiednio do ilości gmin w powiecie.

O ewentualne wyjaśnienie w niniejszej sprawie zechce Pan zwracać się bezpośrednio do Głównego Urzędu Statystycznego w Warszawie, Al. Jerozolimskie Nr. 80, zaś Ministerstwu Spraw Wewnętrznych doniesie Pan o wykonaniu niniejszego zarządzenia najpóźniej do dnia 25 sierpnia r. b.

Warszawa, dn. 7 lipca 1921 r. (AO. 1310).

Minister Spraw Wewnętrznych:

w zastępstwie (—) Kuczyński.

Okólnik (59) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Komisarza Rządu w Cieszyźnie w sprawie paszportów zagranicznych na wyjazd do Stanów Zjednoczonych.

Konsulat Generalny Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej postanowił z dniem 1 lipca 1921 r. udzielać wizy tylko na tych paszportach zagranicznych (wzór 1-szy i wzór 2-gi), wydawanych przez władzę polską, w których obywatelstwo posiadacza paszportu oraz miejsce jego urodzenia są uwidocznione.

Wobec tego osoby, będące już w posiadaniu paszportów zagranicznych na wyjazd do Stanów Zje-

dnoczonych: a) dawnego typu (według wzoru, ustalonego rozporządzeniem z dnia 23 kwietnia 1919 r. Monitor Polski Nr. 96), nie zawierającego rubryk obywatelstwa i miejsca urodzenia; b) wzoru Nr. 2 (patrz zał. Nr. 2 do Instrukcji Min. Spraw Wewn. z dn. 16 kwietnia 1921 r. Nr. BB. 490), w którym obywatelstwo posiadacza nie jest uwidocznione; mogłyby uzyskać wice Generalnego Konsulatu Stanów Zjednoczonych tylko po uprzednim uzupełnieniu w tych paszportach istniejących braków.

Celem umożliwienia wyjazdu osobom, posiadającym już paszporty do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, nie odpowiadające wymogom Konsulatu Stanów Zjednoczonych, należy niezwłocznie zarządzić podległym Starostwom, by:

1. Obwieścili w sposób, jaki uznają za najstosowniejszy miejscowej ludności, że osoby, zamierzające wyjechać do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, a nie posiadające na swych paszportach tekstu z wymienieniem miejsca ich urodzenia oraz ich obywatelstwa (polskie lub b. Imperjum Rosyjskiego) winne zgłosić się do tego Urzędu Paszportowego, którego paszport dany wystawił lub do Urzędu Paszportowego miejsca ich obecnego zamieszkania, celem uzupełnienia wyżej wymienionych braków w paszportach, bez czego Konsulat Amerykański wizy nie udzieli.

2. Zgłaszających się po uzupełnienie, o których mowa, załatwiali w wszelkim możliwym pośpiechu. Obowiązek udowodnienia obywatelstwa należy do petenta, przyczem osoby, nie będące w możności udowodnić obywatelstwa polskiego, należy uznawać za obywateli b. Imperjum Rosyjskiego, o ile i pod tym względem nie nasuwają się szczególne wątpliwości. Od osób, które przedstawiają paszporty, wydane przez inne urzędy paszportowe, w razie jakiej wątpliwości należy żądać potrzebnych wyjaśnień od władzy, która paszport wydała (porozumienie się z tą władzą może być osiągnięte na żądanie petenta drogą telefoniczną na jego koszt).

Stosownie do wyniku, Starostwa będą umieszczały na str. 5-tej paszportu następującą klauzulę w językach polskim i francuskim:

Posiadacz paszportu jest obywatelem Państwa Polskiego „le porteur du present passeport est citoyen polonais”, albo: posiadacz paszportu jest obywatelem b. Imperjum Rosyjskiego „le porteur du present passeport est ressortissant de l'ancien Empir Russe”.

W paszportach dawnego typu (ustalonego rozporządzeniem z dnia 23 kwietnia 1919 r. Monitor Polski Nr. 96), należy w powyższej klauzuli po słowach: „Le porteur du present passeport” umieszczać jeszcze słowa: „urodzony w . . .”, „née . . .”.

W paszportach wzoru 2 należy przy wpisywaniu rubryk miejsca urodzenia dodawać w nawiasach nazwę gubernji, czyli przykładowo: Miejsce urodzenia Drużnany (gub. Mohylew) „Lieu de naissance Drouthany (gouver. Mohylew)”. Pod umieszczoną w paszporcie klauzulą umieszczać należy datę, podpis i pieczęć Urzędu.

Ponieważ dotychczasowa praktyka wykazała, że większość osób z prowincji, zgłaszających się w Wydziale Paszportowym Komisarza Rządu m. st. Warszawy zazwyczaj nie jest zaopatrzona w dostateczne dowody, które mogą być łatwo uzyskane w miejscu ich zamieszkania i brak których bardzo ujemnie wpływa na szybkość załatwiania, należy podać do wiadomości emigrantów, że leży w ich własnym interesie, by sprawy uzupełnień w paszportach załatwiali, o ile możności w Urzędach, które paszporty wydały lub w Urzędach paszportowych miejsca ich zamieszkania.

Zastrzegając się wyrażnie, że niniejsze rozporządzenie dotyczy tylko paszportów osób, wyjeżdżających do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej

Warszawa, d. 8 lipca 1921 r. (BB. 3995).

Minister Spraw Wewnętrznych:

w zastępstwie (—) Kuczyński.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów, Generalnego Delegata Rządu dla Małopolski, Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie służbowego stosunku Policji Państwowej do władz administracji politycznej.

Pisma, nadeszłe w ostatnich czasach ze strony podległych urzędów do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wykazały różnicę pojmowania i tłumaczenia treści okólnika Nr. 433 z dnia 14 stycznia 1921 r. Nr. BP. 1921 r., normującego stosunek Wojewodów do Komendantów okręgowych i Starostów do Komendantów powiatowych.

Celem zapobieżenia na przyszłość mylnej interpretacji postanowień tego okólnika, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że w zakresie bezpieczeństwa publicznego, tudzież czynności wykonawczych tylko Wojewodowie, względnie Starostowie albo pełniący ich obowiązki urzędnicy mają prawo bezpośredniego wydawania poleceń Komendantom Okręgowym, względnie powiatowym, zaś kierownicy oddziałów i referentów, nie wyłączając nawet kierowników oddziałów bezpieczeństwa, mogą jedynie powyższych Komendantów prosić, bądź o potrzebne informacje, bądź o współdziałanie w załatwieniu spraw, należących do ich zakresu działania lub też nawet o osobiste porozumienie, jeżeli dobro służby albo nadzwyczajna potrzeba tego wymaga.

W żadnym jednak razie naruszenie tej wy-